

РЕШЕНИЕ

№ 7453

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 10.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7568** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл.АПК, вр с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на [фирма] с предишно наименование [фирма] - [населено място] срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ - [населено място] за заплащане на обезщетение за претърпени от него имуществени вреди в размер на 1356.00 лева, настъпили от отмяна на Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г. на председателя на ДКЕВР и представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в хода на К.Н.А.Х.Д № 10173/2016 г. по описа на Административен съд – Велико Търново, ведно със законната лихва върху сумата от датата на влизане в сила на Решението за отмяна на наказателното постановление - 27.06.2016 г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че от издаденото наказателно постановление, което впоследствие е отменено от Районен съд – Свищов с влязло в сила решение/ оставено в сила с Решение на Административен съд – Велико Търново са му нанесени вреди, които са пряка и непосредствена последица от отмяната на наказателното постановление. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати исканото обезщетение за производството пред Административен съд – Велико Търново ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на Решението за отмяна на Наказателното постановление - 27.06.2016 г. до окончателното изплащане на сумите. Претендират се и сторените по делото разноски в производството пред АССГ.

В съдебно заседание ищецът „Е. СЕВЕР АД“, редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат Надежда Г., редовно преупълномощена от Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“, която поддържа исковата молба, заявява претенция за присъждане на разноски пред АССГ, за което представя списък, ведно с писмени доказателства и желае да бъде уважен искът пред АССГ. Съображенията относно основателността и доказаността на иска за обезщетение развива и в представени писмени бележки.

Ответникът по иска - КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ, редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт Д. Л., който оспорва исковата молба по основание и по размер. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в производството пред Административен съд – Велико Търново и моли да бъде редуцирано. Наред с това прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в хода на съдебното производство пред АССГ. Съображенията относно неоснователността на исковата претенция развива и в представените по делото писмени бележки. Прави искане за присъждане на юриконсултско възнаграждение, за което представя списък за разноски.

Представителят на СГП, редовно и своевременно призована, намира исковата молба за частично основателна като основание, но не и доказана по размер.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните при условията на чл.142, ал.1 от АПК, вр. с чл.188 от ГПК, прие за установено следното:

С Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г., издадено от Председател на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране /по настоящем КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ/ за нарушение на чл.3.5.2 от Лицензия № Л-138-07/13.08.2004 г. и на основание чл.206, ал.1 от Закона за енергетиката на [фирма] - [населено място] /по настоящем [фирма]/ е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лева.

Срещу Наказателното постановление, ищецът депозирал жалба до Районен съд - Свищов, а последният с Решение № 27/24.02.2016 г. по НАХД № 440/2015 г. отменил Наказателното постановление.

Срещу Решението на Районен съд - Свищов, КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ подала жалба, а с Решение № 205/27.07.2016 г., постановено по к.н.а.х дело № 10173/2016 г. по описа на Административен съд – Велико Търново е оставено в сила Решение № 27/24.02.2016 г. по НАХД № 440/2015 г. по описа на Районен съд - Свищов.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба срещу КЕВР за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна.

Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в Глава първа на Конституцията, посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността

на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административно процесуалния кодекс, като местната подсъдност се определя по чл. 7, ал. 1 - искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по чл. 1, ал. 1 и чл. 2, ал. 1, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В разпоредбата на чл. 203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, причинени на граждани и юридически лица. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, длъжимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презюмпира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. По аргумент от чл. 205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни,което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В Решение № 333 от 13.01.2014 г. по адм. д. № 1253/2013 г., III Отделение на ВАС е посочено, че „Нормата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на

обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна, също така отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, вр. чл. 7 от КРБ не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /чл. 4, ал. 1 от КРБ/ не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. Чл. 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки - незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай, на първо място, исковете са насочени срещу надлежен ответник - КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ, която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място, длъжностното лице, издало Наказателното постановление на ищеца е Председател на Държавна комисия по енергийно водно регулиране, но самият Председател на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране не е юридическо лице, а административен орган.

На второ място, съгласно действащия по време на издаване на наказателното постановление - 17.12.2014 г. Закон за енергетиката – в чл. 10. (И. - ДВ, бр. 18 от 2005 г.), ал.1 е посочено, че регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията се осъществява от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, наричана по-нататък "комисията". По аргумент от

нормата на алинея втора, Комисията е независим специализиран държавен орган - юридическо лице, със седалище [населено място]. Със Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката, ДВ бр. 17/2015 година в сила от 06.03.2015 г., Държавната комисия за енергийно и водно регулиране е преименувана в КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ и по силата на § 44. от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката от тази дата, издадените актове от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране по прилагането на Закона за енергетиката, Закона за енергията от възобновяеми източници и Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги запазват действието си. Нещо повече, дори КОМИСИЯТА ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ издава, изменя, допълва, спира, прекратява и отнема лицензии в случаите, предвидени в този закон; приема и публикува основни насоки за дейността си, приема подзаконовите нормативни актове, предвидени в този закон; одобрява общите условия на договорите, предвидени в този закон, одобрява правила за работа с потребителите на енергийни услуги, упражнява контрол, анализира, периодично разглежда и има право да поиска изменение и допълнение на механизмите за ценообразуване, заложен в договорите за дългосрочно изкупуване на разполагаемост и електрическа енергия, сключени с обществения доставчик, когато те противоречат на правото на Европейския съюз или не са в съответствие с политиките на Европейския съюз; наблюдава прилагането на всички мерки, приети за изпълнение на задълженията за услуги от обществен интерес, включително за защита на ползвателите на енергийни услуги и за опазване на околната среда, иза възможния им ефект върху вътрешната и международната конкуренция и информира Европейската комисия за тези мерки и за всички техни промени, осъществява регулиране на цените в случаите, предвидени в този закон, както и определя ежегодно пределна цена за сключване на сделки на пазара на балансираща енергия и други. Комисията извършва превантивен, текущ и последващ контрол.

Към момента на издаване на Наказателното постановление, както и след изменението на Закона за енергетиката, в сила от 06.03.2015 г., нормата на чл. 225 от Закона за енергетиката е предоставила правомощия на Председател на КЕВР да издава наказателни постановления по чл. 205, 206, 207, 207а, 207б, 208, 210, 213а, 215, 217, 219, 222, 223, 224, 224а, 224б, 224в, 224е и 224ж.и на тази плоскост няма промяна нито в органа, компетентен да издава наказателно постановление за посоченото нарушение, нито има промяна в юридическото лице, към което се числи органът, издал наказателното постановление. На следващо място, пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност или длъжностни лица, включени в състава им, тъй като по исковите за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган- юридическо лице, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото

му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи-юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимирани е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на издаване на Наказателното постановление отново тогава действащият Закон за енергетиката също не е предвиждал качеството на юридическо лице на Председателя на ДКЕВР, а отново ДКЕВР е била юридическо лице. КЕВР е юридическо лице и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

От събраните по делото доказателства е установено, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на отмяна на наказателно постановление. Наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от

разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон/ какъвто е процесният случай. И АУАН не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административнонаказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. Фактът, че наказателното постановление не е административен акт, не води до извод, че лицето засегнато от отмяната на наказателното постановление не може да претендира вреди по реда на чл.1 от ЗОДОВ. Това е така защото, съгласно Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС е посочено, че „видът на незаконосъобразния акт, вредите от който подлежат на обезщетяване, определян по признаците, визирани в АПК, не се сочи като законов критерий за приложението на ЗОДОВ. За разлика от него, понятието „административна дейност“ е посочено изрично както в съдържанието на правната норма на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ, така и в нейното заглавие: „Отговорност за дейност на администрацията“. Подобен е законодателният подход и в разпоредбата на чл.2 ЗОДОВ, която установява отговорност на държавата за вреди при осъществяване на правозащитна дейност и е озаглавена „Отговорност за дейност на правозащитните органи“. Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции - административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания. Дейността по административно наказване по естеството си е правораздавателна дейност на администрацията,

насочена е към разрешаване на правен спор, възникнал по повод на конкретно сезиране, при спазване на състезателно производство в условията на независимост и самостоятелност на решаването. Тя е свързана със защитата на реда в областта на държавното управление по аргумент от чл.6 от Закона за административните нарушения и наказания и представлява санкционираща управленска дейност. Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел,тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административнонаказателна компетентност. Наказателното постановление, като резултат от упражнената дейност по административно наказване, също представлява по естеството си правораздавателен акт,той не се издава по реда на АПК и не носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК. Въпреки това, основният вид на дейността по налагане на административно наказание и на извършените действия или бездействия във връзка с административното наказване не дава основание разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ да се тълкува ограничително като приложното ѝ поле да се ограничи до административните актове, издавани по реда на АПК, а незаконосъобразните наказателни постановления, с оглед на правораздавателния им характер, да бъдат изключени от предметния обхват на закона. За квалифициране на иска като такъв по чл.1, ал.1 ЗОДОВ определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо, че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност“. Пак в същото Тълкувателно постановление изрично е посочено , „че законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН, и доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за

вреди, настъпили вследствие незаконосъобразно наказателно постановление, действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноси в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред“.

Възможността за присъждане на направените в производството по обжалване на наказателните постановления разноси обаче е материалноправен въпрос, който следва да бъде разглеждан от съдилищата, компетентни да се произнесат по споровете с такъв предмет. Обезщетението за имуществени вреди се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове и дейността на администрацията.

В Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. на ВАС се сочи, че в ЗАНН не е уредена отговорността за разноси на страните и съгласно чл. 84 ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила, за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноси на свидетели и вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред окръжния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателнопроцесуалния кодекс. В производството пред районния съд по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, при субсидиарно прилагане на НПК, когато наказателното постановление е отменено, не се присъждат разноси в полза на нарушителя, както когато подсъдимият бъде оправдан в наказателното производство не се присъждат разноси срещу държавата. Разпоредбата на чл. 190, ал. 1 от НПК /чл. 170, ал. 1 от НПК отм./ съгласно която, когато подсъдимият бъде признат за невинен, разносите остават за сметка на държавата, се отнася за направените разноси по обвинението за свидетели и вещи лица, посрещнати от сумите, предвидени в бюджета на съда. Съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗАНН /изм. ДВ, бр. 30 от 2006 г./ решението на районния съд, с което се потвърждава, изменя или отменя наказателно постановление, подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в НПК, и по реда на глава дванадесета от АПК.

В глава дванадесета от АПК „Касационно производство“, към която препраща чл. 63, ал. 1 ЗАНН, не е уредена отговорността за разноси, но в нея се съдържа препращащата норма на чл. 228 АПК, според която за неуредените в тази глава въпроси се прилагат съответно разпоредбите за първоинстанционното производство.

Препращането в чл. 63, ал. 1 ЗАНН към реда на глава XII от АПК - чл. 208-228, за разглеждане на касационните жалби пред административния

съд, не следва да се тълкува разширително и не включва още едно препращане от чл. 228 към разпоредбите за първоинстанционното производство, включително и към член 143 АПК, който урежда отговорността за разноски. В производството пред районния съд по обжалване на наказателни постановления по ЗАНН не се заплаща държавна такса, поради което и при подаване на касационна жалба пред административния съд срещу решение на районния съд по чл. 63 ЗАНН не се дължи държавна такса, съгласно т. 2б, б. ”в” от Тарифа № 1 към ЗДТ, според която за касационни жалби таксите се събират в половин размер от таксата пред първоинстанционния съд. Както в касационното производство по чл. 63, ал. 1 ЗАНН не се внася държавна такса, така не се присъждат и разноски, които не са предвидени в първоинстанционното производство по ЗАНН, защото и в двата случая не се прилага препращането по чл. 228 АПК към първоинстанционното производство по АПК

В Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 година на ВАС на РБ обаче е посочено, че при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.

В конкретната хипотеза, действително е налице отмяна на акт, който е издаден в резултат на административна дейност - отмяна на наказателно постановление и то с влязло в сила Решение на 27.06.2016 година, постановено от Районен съд - Свищов по Н.А.Х.Д № 440/2015 г. Посочената сума в размер на 1356 лева от страна на ищеца, разходи направени от него по воденето на съдебното производство пред АС – Велико Търново и тя е във връзка с обжалването на наказателното постановление по Н.А.Х.Д № 440/2015 г., като в това производство ищецът е представляван от адвокати, които са преупълномощени от Адвокатско дружество „В., Ж. и Партньори“.

От доказателствата по делото е видно, че след като е издадено Наказателно постановление № 443/17.12.2014 година, ищецът на 09.04.2015 година е сключил Договор за правна защита и съдействие, № 4413/09.04.2015 година, установяващ, че на тази дата между [фирма] /с променено наименование [фирма] и Адвокатско дружество „В., Ж. и партньори“ е сключен Договор за правна защита и съдействие, по силата на който Адвокатското дружество поело задължение да осъществява правна защита и процесуално представителство пред съответния районен съд във връзка с действия по обжалване на НП № 443/17.12.2014 година,

издадено от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране и в тази връзка от името и за сметка на упълномощителя да изготви и депозира жалба, всякакви други молби искания и възражения, да се явява в съдебни заседания и извършва всички съдопроизводствени действия, като изрично има и правата за сключване на спогодба, за намаляване, оттегляне и отказ от иска, за признаване исканията на другата страна, за действия, представляващи разпореждане с предмета на делото, да изменя искания в хода на делото и да сключва помирение, да му бъде предоставен достъп до всички материали, събрани в хода на производството, да прави писмени и устни справки, където е необходимо, да изисква и получава официални и частни документи и книжа и преписи /заверени и незаверени/, пощенски и куриерски пратки, като води делото до приключването му пред първа инстанция. Договорено е възнаграждение в размер на 1356 лева с вкл. ДДС, платимо по банков път в десетдневен срок от издаване на фактурата по настоящия договор.

На същата дата - 09.04.2015 година е издадена данъчна фактура № [ЕГН] от страна на доставчика - Адвокатско дружество на получателя [фирма] с данъчна основа - 1130 лева и ДДС в размер на 226 лева или общо стойността на фактурата е в размер на 1356.00 лева, дължимият адвокатски хонорар е преведен от страна на ищеца на адвокатското дружество на дата 17.04.2015 г. по банков път - факт, удостоверяващ се от приложеното на лист 28 от делото платежно нареждане, а фактът на плащане на посочената сума не се оспорва от ответника.

В представеното Пълномощно е видно, че ищецът е упълномощил това адвокатско дружество да осъществява правна защита и процесуално представителство пред съответния Административен съд – Велико Т. във връзка с обжалване на Решение № 27/24.02.2016 г. на РС - Свищов от КЕВР като е посочено, че в тази връзка Адвокатското дружество следва да изготви от името на упълномощителя и да депозира жалба, всякакви други молби, искания и възражения, да се явява в съдебни заседания и да извършва всички съдопроизводствени действия, представляващи разпореждане с предмета на делото, да изменя искания в хода на делото и да сключва помирения, да му бъде предоставен достъп до всички материали, събирани в хода на производството, да прави писмени и устни справки, където е необходимо, да изисква и получава официални и частни документи, книжа и преписи/ заверени и незаверени, пощенски и куриерски пратки, като води делото до окончателното му приключване пред всички инстанции.

В представеното Пълномощно, находящо се на лист 26 от делото е видно, че ищецът е упълномощил това адвокатско дружество да осъществява

правна защита и процесуално представителство пред съответния Районен съд - Свищов във връзка с обжалване по реда на ЗАНН на Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г., издадено от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране, като е посочено, че в тази връзка Адвокатското дружество следва да изготви от името на упълномощителя и да депозира жалба, всякакви други молби, искания и възражения, да се явява в съдебни заседания и да извършва всички съдопроизводствени действия, представляващи разпореждане с предмета на делото, да изменя искания в хода на делото и да сключва помирения, да му бъде предоставен достъп до всички материали, събирани в хода на производството, да прави писмени и устни справки, където е необходимо, да изисква и получава официални и частни документи, книжа и преписи/ заверени и незаверени, пощенски и куриерски пратки, като води делото до окончателното му приключване пред първа инстанция.

От доказателствата по делото също е видно, че в хода на производството пред Районен съд - Свищов по н.а.х.дело №733/2015 година Адвокатско дружество „В., Ж. и Партньори“ е преупълномощило адвокат И. Л. – адвокат в АК - Велико Т. да окаже правна защита и съдействие и процесуално представителство пред Районен съд - Свищов по НАХД № 440/2015 г., образувано по жалба на [фирма] срещу Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г. на Председател на ДКЕВР с ответна страна ДКЕВР и в тази връзка от името и за сметка на упълномощителя да изготви жалба и депозира жалба, всякакви други молби искания и възражения, да се явява в съдебни заседания и да извършва всякакви съдопроизводствени действия, като изрично има правата за сключване на спогодба, за намаляване, оттегляне и отказ от иска, за признаване исканията на другата страна, за действия, представляващи разпореждане с предмета на делото, да изменя искания в хода на делото и да сключва помирение, да му бъде предоставян достъп до всички материали, събирани в хода на производството, да прави писмени и устни справки, където е необходимо, да изисква и получава официални и частни документи, книжа и преписи/ заверени и незаверени/, пощенски и куриерски пратки, като води делото до окончателното му сключване пред съответната инстанция. Посочено е, че пълномощното следва да се тълкува разширително изцяло в полза на преупълномощените лица.

От своя страна, адвокат Л. е преупълномощил адвокат А. да го представлява и да извършва действия по процесуално представителство съобразно дадените му пълномощия от [фирма] по к. н.а.х.дело № 274/2015 г. по описа на Административен съд – Велико Т. до окончателното решаване пред всички съдебни инстанции/ пълномощното

е от дата 12.02.2016 година/ и адвокат А. е взел участие в производството пред Административен съд – Велико Т. на дата 10.06.2016 г. и е изготвил писмени бележки.

Пълномощните за процесуално представителство не са представени пред Административен съд – Велико Т., но съдът е приел, че адвокатите са редовно упълномощени, а заплащането на възнаграждение от страна на ищеца на адвокатското дружество е извършено в хода на производството по обжалване на Наказателното постановление по-скоро на решението на РС - Свищов от страна на КЕВР.

Вредите, които претендира ищецът са настъпили в хода на съдебното производство пред РС - Свищов и то по повод обжалване на наказателното постановление. Наред с това, с оглед Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. на ВАС направените разноси за обжалване на наказателно постановление следва да са пряка и непосредствена последица от самия незаконосъобразен акт, издаден от орган, осъществяващ административна дейност. „Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увраждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение. В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че “...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите“. Основавайки се на това разбиране, гражданските съдилища и Върховния касационен съд безпротиворечиво приемат като вреди по смисъла на чл. 45 във връзка с чл. 51 от ЗЗД платените от гражданин с телесно увреждане хонорари за преглед и

лечение от лекар и зъболекар, платените от собственик на увредена вещ хонорари за нейното възстановяване от съответен специалист, и други подобни, макар и да няма законово задължение да бъде потърсено съдействие от специалист в съответната област. Това е така, тъй като се приема, че разходите за хонорари на тези специалисти са неотменно свързани с увреждането, че без тяхна помощ увреденото лице не би се справило адекватно с последиците от това увреждане, и че те са породени единствено и само от това увреждане, и ако то не беше налице, те не биха били направени.

Водени от това разбиране, гражданските съдилища и Върховният касационен съд безпротиворечиво приемат като пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ и платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на т. т. 1-7 на ал. 1 на чл. 2 от ЗОДОВ, макар и адвокатската защита да не е задължителна, тъй като според тези съдилища „...разходите по ангажирането на адвокатска защита представляват непосредствена вреда от неправомерното задържане, чието пряко следствие е дължимост на хонорар, който следва да е съответен на правната защита, необходима на лицето, с оглед повдигнатото обвинение. “В този смисъл са Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 отделение на ВКС, Решение № 843/23.12.2009 г. по гр.д. № 5235/2008 г. на 4 гр. отд. на ВКС, Решение № 126/10.5.2010 г. по гр. д. № 55/2009 г. на 4 гр. отд. на ВКС, Решение № 355/3.8.2010 г. по гр. Д .№ 1651/2009 г. на 3 гр. отд. на ВКС, Решение № 433/23.6.2010 г. по гр. д. № 563/2009 г. на 4 гр. отд. на ВКС, Решение № 781/30.11.2010 г. по гр.д.№ 511/2010 г. на 4 гр. отд. на ВКС и много други.

Адвокатската защита е конституционно гарантирана от чл. 56 от Конституцията на Република България и законово регламентирана със Закона за адвокатурата дейност, която се осъществява от адвокати - лица с висше юридическо образование, които не са държавни служители и които за висококвалифицирания си труд получават хонорар от доверителя си на принципа на свободното договаряне при нормативно определен минимум. Тази защита е по закон задължителна само по определена категория дела и за определен кръг от лица, но на практика за всеки един чужденец, български гражданин без юридическо образование, а още повече за неграмотен или гражданин с начално или основно образование, би било много трудно, граничещо с невъзможното да се справи със защитата си по каквото и да е съдебно дело, особено ако насрещната страна, както е в случая с издателя на наказателното постановление, е държавен орган, носител на властнически правомощия, съветван и

подпомаган от платени държавни служители с висше юридическо образование-юрисконсулти.

Правото на обезщетяване на вреди, причинени от непозволено увреждане, институт, познат от римското право и е бил прилаган още в българското обичайно право. Той стои в основата и на чл. 45 и следващите от действащия Закон за задълженията и договорите и изцяло на него е базиран и Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 4 от този закон предвижда, че "държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице." Едно от условията на чл. 204, ал. 1 от АПК за допустимост на иска за реализиране на отговорността на държавата и общините за вреди по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по "съответния ред", който е обжалване по административен или /и/ съдебен ред. Това обжалване, във всичките му фази, включително и чрез касация - за индивидуалните административни актове пред ВАС и за наказателните постановления пред административните съдилища, не е задължително да бъде осъществено с помощта на адвокат, но както бе отбелязано по-горе, граждани изключително трудно, почти невъзможно би се справили със съдебното обжалване без неговата помощ. В подкрепа на това становище е въведеното с чл. 284, ал. 2 от ГПК задължително приподписване на касационната жалба до ВКС от адвокат, необяснимо защо не възпроизведено и в АПК.

Следователно, след като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ е административния акт да е отменен по административен или /и/ съдебен ред и след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита не е нищо друго, освен имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен административен акт /в случая, наказателно постановление/ и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Неразделната взаимовръзка между издаденото наказателно постановление и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на обуславяща причина и следствие-гражданина не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издаденото

наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновен и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган. В тази връзка, нелогично е да се твърди, че лицето безпричинно е платило хонорар на адвокат, без да е мотивирано от издаденото срещу него наказателно постановление, с цел то да бъде отменено по предвидения от закона ред, който изисква специални познания, каквито имат адвокатите. В потвърждение на горния извод е и обстоятелството, че както ЗАНН, така и НПК, към които той препраща, не предвиждат друга законова възможност за осъждане на държавата да заплати на признатия за невиновен за извършено административно нарушение направените от него разноски, включващи и адвокатски хонорар по защитата му пред съда, а това е условие на чл. 8, ал.3 от ЗОДОВ за приложението на чл. 1, ал. 1 от този закон. Възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издадено незаконосъобразно наказателно постановление, отменено по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер.“

Установено е още, че на 17.04.2015 г., ищецът е заплатил по банковата сметка на Адвокатското дружество сумата от 1356.00 лева за правна защита по фактура № 4833/09.04.2015 г.

Безспорно издаденото Наказателно постановление и Договорът за правна защита и съдействие № 4413/09.04.2015 година се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – ако не бе издадено наказателното постановление, нямаше да бъде ангажирана правна защита. Ето защо, въпреки че адвокатската защита черпи своето правно основание от Договора за правна защита и съдействие, който по съществуто си е Договор за поръчка, той не прекъсва причинно-следствената връзка между незаконосъобразния акт на държавния орган и претърпяната вреда. Наказателното постановление е *conditiosinequanon* /условие, без което не може/ и служи като единствено фактическо основание за извършване на разходите за правни услуги, минималният размер на които е нормативно определен. Ето защо, направеният разход за адвокатско възнаграждение при упражняване на основното право на защита е в пряка връзка с незаконосъобразното наказателно постановление и ако то не бе издадено, ищецът не би ангажирал адвокатска защита по повод съдебното

обжалване на това наказателно постановление пред Районен съд -Свищов. Единствената възможност на ищеца да възстанови направените разходи за това производство, с които безспорно е намалено имуществото му, е тази да претендира обезщетяването им по реда на ЗОДОВ.

В този смисъл, този разход за заплатеното адвокатско възнаграждение е типичен и присъщ, както и необходим за надлежното осъществяване на процесуално представителство пред съда и безспорно са пряка и непосредствена последица от издаване на отмененото Наказателно постановление. Ако то не бе издадено, дружеството не би ангажирало адвокат и не би ги направило, и претърпените имуществени вреди са свързани с ангажиране на адвокатска защита срещу издаденото наказателно постановление. Нещо повече, обстоятелството, че Договорът за правна защита и съдействие и доказателства за плащането на адвокатския хонорар не са представени в производството пред съда, не води до извод, че обезщетение не следва да се присъжда, още повече, че в производството по ЗАНН разноски не се присъждат /и в който смисъл е трайната съдебна практика на ВАС.

Всичко това сочи, че ако не бе издадено наказателното постановление, ищецът не би предприел действия по обжалването му и от там не би направил тези разходи, свързани с ангажиране на адвокат,при което безспорно е налице увреждане в имуществената сфера на ищеца, довело до намаляване на неговия патримониум. Вредите са доказани както по основание, така по размер, заплатен е адвокатски хонорар в този размер /който факт не се оспорва от ответника по иска/.

Неоснователен е довода на процесуалния представител на ответника по иска, че заплатената сума в размер на 1356 лева за адвокатско възнаграждение не представлява пряка и непосредствена последица от увреждането. Напротив - ако не бе издадено това наказателно постановление,то и ищецът не би ангажирал адвокат. Действително, ангажирането на адвокат в това производство не е задължително, но също така е вярно, че само този факт не може да доведе до извод, че липсата на задължителност не е в пряка причинна връзка с издаденото наказателно постановление, още повече, че на всеки е предоставено право да защити правата и интересите си и това право е и конституционно установено.“

Неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на ответника по иска, че ищецът е разполагал с юрисконсулти и те са могли да осъществяват защита срещу наказателното постановление,а не да ангажират адвокат, защото само и единствено в преценката на ищеца е да съобрази дали да наеме адвокат или да използва назначените

юрисконсулти и това само по себе си не може да доведе до извод, че използването на адвокатски услуги е в противоречие със закона.

Безспорно се доказва, че вредите са пряка и непосредствена последица от отмяна на наказателното постановление и безспорно е налице причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от отмяна на наказателното постановление. От доказателствата по делото се установи, че ищецът в действителност е заплатил адвокатски хонорар в размер на 1356.00 лева в хода на производството пред Административен съд – Велико Т.. Този адвокатски хонорар е заплатен по време на производството по обжалване на наказателното постановление, Решението на РС - Свищов от страна на КЕВР, респективно на това са направени по време на водене на производството пред Административен съд – Велико Т.. В този смисъл, този разход за заплатеното адвокатско възнаграждение е типичен и присъщ, както и необходим за надлежното упражняване на право на жалба срещу издаденото Наказателно постановление, както и за осъществяване на процесуално представителство пред Административен съд – Велико Т. и безспорно е пряка е непосредствена последица от издаване на отмененото Наказателно постановление - ако то не бе издадено самият нарушител/ищец в настоящото производство не би го направил и претърпените вреди - имуществени са свързани с ангажиране на адвокатска защита срещу издаденото наказателно постановление. Всичко това сочи, че ако не бе издадено наказателното постановление, ищецът не би предприел действия по обжалването му и от там не би направил този разход, свързан с ангажиране на адвокат, при което безспорно е налице увреждане в имуществената сфера на ищеца, довело до намаляване на неговия патримониум. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди.

Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстройкаване, пристрояване, подстройкаване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи.

Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 г. на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са иски за производство, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган неправомерно увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството“.

Всичко това сочи, че ако не бе издадено наказателното постановление, ищецът не би предприел действия по обжалването му и от там не би направил тези разходи, свързани с ангажиране на адвокат, при което безспорно е налице увреждане в имуществената сфера на ищеца, довело до намаляване на неговия патримониум. Вредите са доказани както по основание, така по размер - заплатен е адвокатски хонорар в този размер /който факт не се оспорва от ответника по иска/. Що се касае до твърдението на ответника по иска, че адвокатското възнаграждение е прекомерно и същото следва да бъде редуцирано по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК и то в това производство, настоящият съдебен състав намира искането за допустимо, тъй като в Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 година на ВАС по Тълкувателно дело № 2/2016 година е посочено, че „Възникването и признаването на право на обезщетение от неправомерно увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издадено незаконосъобразно наказателно постановление, отменено по съответния ред с помощта на адвокатска

защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер.

Възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, е действително една от възможностите на страната, в случая държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“. Делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искови производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Институтът на обезщетението от непозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото и от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството“.

Възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение следва да бъде разгледано в светлината на чл.78, ал.5 от ГПК. Нормата на чл.78, ал.5 от ГПК предвижда, че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може по искане на страната да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част,но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В тази норма е предоставено право на съда да прецени дали да намали адвокатското възнаграждение,като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да бъде определено адвокатско възнаграждение. Вярно е, че нормата на чл.78, ал.5 ГПК предоставя право на съда по искане на страната, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, да може по искане на насрещната страна да го намали до долна граница, под

която не може да се намали възнаграждението - не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, при условие, че е доказано като заплатено. В чл.78, ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „може“, което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението,но само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

Съгласно чл. 18, ал.1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения (И.. - ДВ, бр. 2 от 2009 г., бр. 28 от 2014 г., бр. 84 от 2016 г.) за изготвяне на жалба срещу наказателно постановление без процесуално представителство възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 на базата на половината от размера на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 50 лева. В алинея втора е посочено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лева. В алинея трета на текста е визирано, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 300 лева.

В конкретната хипотеза, в производството пред Административен съд – Велико Т. ищецът не е бил касатор, а ответник по касация, като упълномощеният от Адвокатското дружество адвокат А. е депозирал писмени бележки. Пред Районен съд - Свищов е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие адвокат А., представил е писмени бележки, а производството не се отличава с никаква фактическа и правна сложност и заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1356 лева, настоящият съдебен състав намира, че е прекомерен. То е определено на база нормата на чл.18, ал.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, но съдът с оглед обстоятелството, че се касае за касационно производство намира,че нормата на чл.18, ал.2 от Наредбата е неприложима, а тази на чл.18, ал.3 от Наредбата, при която минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 300 лева. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за регистрираните по ДДС адвокати дължимият ДДС се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото

възнаграждение. Предвид тази разпоредба, върху минимално дължимото според Наредба № 1/09.07.2004 г. възнаграждение следва да се прибавят и 20 % ДДС, които да се присъдят в полза на адвоката, съответно адвокатското дружество, включително и в случаите, когато е оказана безплатна услуга, при които адвокатското възнаграждение се присъжда по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. Предоставените от адвокатското дружество правни услуги съставляват облагаема възмездна доставка, като е без значение дали възнаграждението за процесуално представителство е предварително заплатено, или е определено от съда по предвидения в чл. 38, ал. 2 ЗАдв ред. Затова при присъждане на възнаграждение за адвокатска помощ и съдействие от адвокат, регистриран по ЗДДС, или адвокат, преупълномощен по реда на чл. 71, ал. 1 ЗАдв от регистрирано по ЗДДС адвокатско дружество, дължимото възнаграждение съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА във връзка с § 2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. следва да включва ДДС. В посочения смисъл е и създадената по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК практика на ВКС – Определение № 306/06.06.2017 г. по ч. т. д. № 2559/2016 г. на ВКС, ТК, П т. о., както и постановеното по реда на чл. 274, ал. 2 ГПК Определение № 490 от 19.09.2017 г. по ч. т. д. № 1082/2016 г. на ВКС, ТК, П т. о.

До този размер от 360 лева /с включен ДДС/ следва да бъде редуцирано заплатеното адвокатско възнаграждение за въззивно производство пред Районен съд – Свищов. В полза на ищеца следва да се присъди обезщетение за претърпени вреди от отмяната на Наказателното постановление за въззивното производство пред Районен съд - Свищов именно в този размер, който е доказан, справедлив и съответен на оказаната правна помощ, така е и обоснован до този размер. Искът е основателен и доказан именно до този размер, а за разликата над 360 лева до предявения размер от 1356 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е **основателно**.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение

в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ – арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искиви дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от

Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. На тази плоскост, съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение е прекомерно и следва да бъде редуцирано до минималния размер, предвиден в чл.18, ал.2 от Наредбата именно до размер от 300 лева. Съгласно разпоредбата на § 2а от ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за регистрираните по ДДС адвокати дължимият ДДС се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото възнаграждение.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата от 1356.00 лева, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на наказателното постановление - 27.06.2016 година до окончателното изплащане на сумата.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди е частично основателен, настоящият съдебен състав намира, че и исковата претенция за заплащане на законната лихва от 25.01.2016 година до окончателното изплащане на сумите е основателна. В подкрепа на този извод е и т.4 то ТР № 3/2004 година на ОСГК на ВКС, според което, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия, или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им. Това е така, защото началният момент на забавата за плащане на обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията, съответно на задължението за плащане на законна лихва, е моментът на влизане в

сила на решението за отмяна на административния акт, тъй като тогава се счита завършен фактическият състав на имуществената отговорност по чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. В този смисъл е приетото по Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по гр. дело № 3/2004 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния касационен съд.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на разноски в производствата по адм. дело № 6356/2019 г. е основателна, като на него следва да се присъдят разноски. Съгласно нормата на чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса, която в случая е в размер на 25 лева, като ответникът следва да я заплати и то в пълен размер, защото това представлява размерът на заплатената държавна такса за образуване и водене на делото, която съгласно чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ се дължи на ищеца в пълен размер дори и при частично уважаване на исковата претенция. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Но преди да бъде определен размера на адвокатското възнаграждение съобразно с уважената част от иска, съдът намира, че следва да обсъди направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Г. за процесуално представителство пред АССГ, депозирано от процесуалния представител на ответника по иска в съдебно заседание, проведено на дата 10.12.2020 година. В негова полза следва да се присъди заплатената държавна такса в пълен размер от 25 лева и адвокатско възнаграждение, но преди да бъде определен крайният размер на разноските, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано от ответника по иска в последното съдебно заседание. От представения Договор за правна защита и съдействие № 15841/10.06.2019 г. е видно, че ищецът е възложил на Адвокатско дружество “В., Ж. и Парньори“ да окаже правна защита, съдействие и процесуално представителство за водене на производство по реда на чл.1 от ЗОДОВ срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ, причинени от незаконосъобразно Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г. на КЕВР и представляващи заплатен адвокатски хонорар по НАХД № 440/2015 г. по описа на Районен съд – Свищов и в тази връзка да изготви и депозира искова молба, всякакви други молби, искания, възражения, отговори, да се явява в съдебни заседания и да извършва всички съдопроизводствени действия, като изрично има правата за сключване на

спогодба, за намаляване, оттегляне и отказ от иска, за признаване исканията на другата страна, за действия, представляващи разпореждане с предмета на делото, както и да изменя искания в хода на делото и да сключва помирение, като води делото до приключването му пред съответната инстанция. Договорено е възнаграждение в размер на 396 лева с вкл. ДДС платимо по банков път в десетдневен срок от издаване на фактура по настоящия договор. На 10.06.2019 година е издадена фактура № [ЕГН] с предмет правна защита съгласно Договор № 15841 с данъчна основа 330 лева, начислен ДДС в размер на 66 лева. Адвокатското възнаграждение е заплатено по банков път от страна на ищеца на 30.05.2019 година, видно от приложеното на лист 39 от делото платежно нареждане. Този факт на плащане на адвокатски хонорар в този размер не се оспорва и от самия ответник и се установява и от приложената Справка от Първа инвестиционна банка, от която е видно, че основанието за направения превод е фактура с [ЕГН]. Производството пред АССГ е приключило с провеждане само на едно съдебно заседание, в което е взела участие адвокат Г., а изготвянето на исковата молба не се отличава с фактическа и правна сложност, както и самото дело не представлява правна и фактическа сложност, има образувани около 400 дела в АССГ със същия предмет, за същите суми и между същите страни, исковите молби са идентични по съдържание, само са променени номерата на наказателните постановления и номерата на делата, по които се претендира за плащане на обезщетение. Съгласно чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението е: при интерес от 1000 до 5000 лева - 300 лева + 7 % за горницата над 1000 лева. Минималното възнаграждение на адвоката, изчислено по реда на чл. 8, ал.1, т.2 от Наредбата, възлиза на 327,72 лева и върху тази сума следва да се начисли ДДС в размер на 20%-65,54 лева, тъй като Адвокатското дружество е регистрирано по ЗДДС или минималното възнаграждение по Наредбата възлиза на 393,26 лева. В случая, производството е административно. Развива се по правилата на АПК, а цената на иска е в размер на 1356 лева, като при посоченото, делото не представлява фактическа и правна сложност, но заплатеното възнаграждение в размер на 396 лева надхвърля минималния размер на адвокатското възнаграждение само с 2,74 лева и същото не е прекомерно, за да бъде редуцирано до 393,26 лева, до минимума по Наредбата. На тази плоскост, в полза на ищеца следва да се присъдят разноски съобразно с уважената част иска - ДТ в пълен размер от 25 лева и адвокатско възнаграждение в

размер на 111,77 лева. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна /безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл. 81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Неоснователно е искането на ответника по иска за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Това е така, защото в производството по ЗОДОВ ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение и на адвокатско възнаграждение. Разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Двете разпоредби уреждат правило, при което ищецът се ползва от допълнителна защита спрямо ответникът в производство по ЗОДОВ при частично уважен иск. Тази защита се изразява в поемането от ответника в цялост на всички направени от него разноски, вкл. разходите за правна защита, наред с разноските на ищеца с изключение на адвокатското възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от иска. Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - чл. 78, ал. 1 ГПК, разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси (ЗДТ) във вр. с чл. 73, ал. 3 ГПК и чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за

други дължими такси (например таксата на основание чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат.

Дължимостта на всеки един от елементите на общото понятие разноски в хипотезата на чл. 10, ал. 2 и 3 ЗОДОВ е изрично определено с оглед на изхода от спора. Законодателят е направил изрично разграничение на обема на задължението за разноски в алинея 2 - при отхвърляне и оттегляне или отказ изцяло от иска, и в алинея 3 - при уважаване на иска. Няма законово основание разпоредбата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ да се тълкува разширително, най-малкото защото създава финансово задължение за ищеца, за да се приеме, че под употребения израз "разноски по производството" законодателят разбира съвкупността от разноски, съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК - такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат.

Ако законодателят е искал да включи в хипотезата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ не само разноските по производството, а и таксите, и възнаграждението за един адвокат той би употребил точно утвърдените в законодателството правни понятия в съответствие с чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове. Липсата на изрична разпоредба, която да определя за процесната алинея съдържание на понятието "разноски по производството" по начин различен от този, употребен в алинея 3 на чл. 10 ЗОДОВ и в чл. 78, ал. 1 ГПК, ясно установява волята на законодателя в хипотезата на алинея 2 на чл. 10 ЗОДОВ дължими от ищеца да бъдат само направените от съда и страните разноски по производството, не и таксите и възнаграждението за един адвокат. С това законодателно решение законодателят изпълнява посочената в решението С. срещу България необходимост съдебните разноски по дела за отговорността на държавата да бъдат "под специален режим, с цел да се гарантира ефективно на заинтересованите, достъп до въпросната процедура", т. 59.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, е предвидено, че ако искът за обезщетение бъде отхвърлен изцяло или искът бъде оттеглен изцяло, или при отказ изцяло от иска, ищецът дължи заплащане на разноските по делото. С тази разпоредба е предвидено специално ограничение относно начина на разпределяне на разноски, направени в производства по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Тази специална

законова норма изключва прилагането на общите правила, регламентирани в Гражданския процесуален кодекс и Административнопроцесуалния кодекс по отношение на разпределянето на отговорността за разноски. Изводът се налага и с оглед специалната разпоредба на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, която предвижда, че ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Посочените специални разпоредби предвиждат при частично уважаване на исковата претенция, какъвто е настоящия случай, ищецът да не дължи заплащане на разноски пропорционално на отхвърлената част, а задължението за заплащането на разноските в тази хипотеза е възложено изцяло на ответника. Хипотезите, при които ищецът дължи разноски са изрично посочените в чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ. Нормата ясно разпорежда, че ищецът дължи разноски сторени от ответника само при изцяло отхвърлен иск, но не и при частично уважен иск, както е в случая.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да заплати на [фирма] сумата от 360.00 /триста и шестдесет/ лева, представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение в хода на касационно производство по обжалване по съдебен ред на Решение № 27/24.02.2016 г. на Районен съд – Свищов, отменящо Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г., издадено от председател на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране /по настоящем КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ/, настъпили вследствие отмяна на Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г., издадено от председател на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране /по настоящем КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ/ с Решение № 205/27.06.2016 г., постановено по КНАХД № 10173/2016 г. по описа на Административен съд – Велико Търново, ведно с лихвата за забава върху посочената сума от датата на влизане в сила на решението за отмяна на Наказателното постановление - 27.06.2016 г. до окончателното изпашане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на [фирма] срещу КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение в хода на касационно производство по обжалване по съдебен ред на Решение № 27/24.02.2016 г. на Районен съд – Свищов отменящо Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г., издадено от председател на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране /по настоящем КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ/, настъпили вследствие отмяна на Наказателно постановление № 443/17.12.2014 г. на ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДЪРЖАВНА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ с Решение № 205/27.06.2016 г., постановено по КНАХД № 10173/2016 г. по описа на Административен съд – Велико Търново и направени в производството по КНАХД № 10173/2016 г. по описа на Административен съд – Велико Търново за разликата над 360.00 лева до предявения размер от 1356.00 лева, ведно с лихвата за забава върху сумата от датата на влизане в сила на решението за отмяна на наказателното постановление - 27.06.2016 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ да заплати на [фирма] сумата от 136,77 лева, разноски съобразно с уважената част от иска по адм. дело № 7568/2019 г. по описа на АССГ, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

ОТХВЪРЛЯ искането на КОМИСИЯ ЗА ЕНЕРГИЙНО И ВОДНО РЕГУЛИРАНЕ за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съобразно с отхвърлената част на иска по адм. дело № 7568/2019 г. по описа на АССГ.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението **ДА СЕ ИЗПРАТИ** на страните.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211, ал.1 АПК.

СЪДИЯ: